

Forfatter: Jacobsen, Jørgen-Frantz

Titel: Udrag fra Barbara

Citation: Jacobsen, Jørgen-Frantz: "Barbara", i Jacobsen, Jørgen-Frantz: *Barbara*, Gyldendal, 1939, s. 11. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-jacobjf_01-shoot-idm140365628492496/facsimile.pdf (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Barbara

- - Naa, sagde han pludselig, henvendt til Tangloppen: du sås vel ingen Grind i Dag?

Tangloppen spyttede kort. Han havde forstaset Signalet. Nu skulde han drilles. Hans Hoved drejede sig i hurtige Ryk til Højre og Venstre, hans Øjne flakkede vagtsomt. Lo de ad ham?

- - Grind? Hvem plejer at se Grind i November Maaned, maa jeg spørge?

— Jeg tænkte, maaske *du* gjorde det. Du ser Grind, naar ingen anden gør det.

Den Historie gik da aldrig i Glemmebogen! Tangloppen havde engang taget Fejl af en Flok dykkende Ederfugle og troet, det var Grind. Han havde i sin Iver slaaset Alarm og voldt en Del Postyr. Lignende Uheld var ogsaa hændt andre. Var det noget at tale om saa mange Aar efter? Han blev rasende, hver Gang det blev nævnt.

Mændene lo. Tangloppen nidsirrerede dem, maalte dem, en efter en, med sit sure forurettede Blik, mens han ledte efter Ord. Han standsede ved Samuel paa Vippen: --- Du, Samuel, ja *du* skulde holde din Kæft! Jeg ligger i hvert Fald ikke ovre paa Skansen og sover paa min Post, mens Grinden svømmer lige for Næsen af mig, som du!

— Jeg?

Samuel var helt vaalen om Munden af krænkert Forbløffelse: — Jeg?

Det klukkede i hele Forsamlingen. Den Historie var ligesaa velkendt. Kun Samuel kendtes absolut ikke ved den. En Underverden af Harme stod paa Spring i hans Øjne. Han mønstrede den elendige Tangloppe. Hvad vovede han ikke at beskyldte ham for?

Det blev en Duel paa Blikke. Saa blev det en Duel paa Ord. Begge havde de faaet Brændevin. De var opfyldt af krænkert Selvrespekt. De kunde deres Ting, vilde de fortælle hinanden! De passede deres Gerning. Om nogen turde paastaa noget andet, maaske?

De slog saa smaat i Disken. Gabriel var i sit Es. Nu havde han Spillet gaende. Undertiden kom han med en gravalvorlig, yderst saglig Bemærkning, der vældigt stimulerede Kampbumret. Et Vendepunkt i Striden indtraadte, da Tangloppen pludselig - - som ved en hemmelig Indgivelse — fik fat i Ordet *Figurendrejer* og slyngede det ud. Han vidste ikke, hvad det egentlig betød. Der

blev Tavshed. Samuel paa Vippen rettede sig op og stirrede paa Tangloppen.

— Jeg? En Filurendrejer?

Han vidste heller ikke, hvad en Filurendrejer var. Men det gjorde ikke Sigtelsen mindre ærerørig. Her maatte gøres noget.

-- Nej! udbrød han med Fatning og megen Værdighed. Og saa begav han sig paa Vandring. Alle saa forbløffet til. Han gik indenfor Disken! Ind mellem Tønder og Sække, helt hen til Gabriels Pult. Der stillede han sig op.

— Nej, *du* er en Filurendrejer! brølede han og slog et drønende Slag i Regnskabsbøgerne. Han sendte Tangloppen et lamnende Blik. Saa vendte han tilbage til sin Plads, den lange Vej, som en Mand der har gjort sine Sager godt.

Tangloppens Øjne flakkede vildt. Han var ramt.

— Jeg? Jeg? En Filurendrejer?

Mon det virkelig skulde være sandt? Han maabede.

-- Nej, sagde han omsider fast, fuld af genvunden Overbevisning: -- Du, du, ja *du!*

Han smed Tøflerne, trængte indenfor Disken, gik helt hen til Pulten og dunkede i den med grædende Stemme: — *Du* er en Filurendrejer!

Saa gik han omhyggeligt tilbage til sin Plads igen og tog Tøflerne paa.

Var Samuel paa Vippen blevet forhavset, første Gang Beskyldningen udslyngedes, blev han det ikke mindre anden Gang. Han havde i det hele taget en sjælden Evne til at føle Forbavselse over Verdens Ondskab -- og til at møde den med Sjælestyrke. Men her *maatte* protesteres!

Saa gik han roligt ind igen til Pulten, stillede sig op, sigtede og fyrede, som den Soldat han var. Det knagede i Pulten: — Nej! *Du* er en Filurendrejer!

Tangloppen dukkede sig lidt. Igen dette generende Flankeangreb. Hans Hoved drejede sig i vagtsomme Ryk, til Højre og Venstre, hans sure Øjne spejdede skelende. Nej, dette var mere, end man kunde finde sig i. Tøflerne af. Afsted til Pulten. Ogsaa han var Soldat og forstod at sende en Fuldræffer. Det skulde han vise dem. Han lagde hele sin pjuskede og hundsede Sjælskraft i det krenkede Blik og hele sin Legemstyrke i den vrede Næve: — Nej! *Du* — er — en — Filurendrejer!

Det sidste Ord skreg han ud og ledsagede det med tre smaa